

כשנוכחה המפלגה הרפובליקאית לדעת כי סר חניה מלפני ההמונים, ומפלגה גדולה צפויה לה בבחירות הבאות (העולם הזה 838) החליטה שיש לעשות משהו. היא ביקשה הצלחה מהירה, אך לא יכלה לסמוך על דיפלומטים וחייילים. אלה היו עסוקים בחזיתות בלתי מבטיחות. לכן קראה לשרות את הגזע היחיד בארצות הברית, השורץ ומוכן לכל קריאה: חבורת הקומוניסטים לשעבר, שהפכו את בגידתם בעברם למקצוע מכובד ומכניס.

בעזרת אחד מאלה הודיע התובע הכללי של אייך, בשיתופים פומביים על כוס שמפן, שהארי טרומן העלה בשעתו יהודי בשם וייט לעזמת מפתח במשרד האוצר, למרות שהבולשט מסרה לו רשמית שהלה קר מוניסט. המסקנה הייתה ברורה: מוטב של טון של מליונרים, מאשר נשיא המעלה קומור ניסטים לשלטון.

התובע לא ביקש אלא לידות אבן קטנה בראשו של הנשיא לשעבר, במקום זה פגעה האבן בכוחות דבורים.

למחרת היום הודרה הועדה לפעולות בלתי-אמריקאיות של הקונגרס להזמין את טרומן להעיר. וועדה זו, המורכבת מכמה דבורים מובטלות המבקשות דבש בכותרות העיתונים, ביקשה כזמן סנסיצה כה מתוקה. אולם טרומן, לוחם וחתיק, לא נבהל מן העינייה. הודיע הוא: אין הוא חייב להופיע. כראש הרשות המבצעת לשעבר, אין הוא חייב לתת דו"ח על מעשיו לרשות המחוקקת. המחוקקת.

שולית הקופס. אם קיווה התובע להיחלף אחרי כל זה בבית הלבן בטפיחה ידידותית על השכם ובברכות "כה לחי", איכזב מרה. במקום החיוך המפורסם של אייך, קיבל את פניו מבט קודר. אייך לא שם לב לדבש המפלגתי, פחד פחד-מחמת מפני הדבורים הטרדניים.

אם יצליח הקונגרס להכניע את טרומן, הרי יפגע פגיעה רבתי בסמכותו של ה' ושיא. כל זה היה טוב ויפה — לו היה הנשיא דמוקרטי. אולם במקרה, הנשיא ה' נוכחי הוא רפובליקאי. לכן תהיה התוצאה הגאווית של נאום התובע לפגוע קודם כל בבוס שלו. אייך נאלץ לחוש לעזרת טרומן. היה זה הדבר האחרון שהוא היה מעוניין בו — ביחוד ערב עונה חדשה של בחירות. התובע המסכן מצא את עצמו לפתע במצבו של שולית הקופס, שקרא למטאטא ולא ידע איך להיפטר ממנו.

התזמורת השמימה את הצליל האחרון של אגם הברבורים לצייקובסקי. המסך ירד על להקת באלרינות צהורות-לבוש, כשבמרכזן נמצאת מרגוט פונטיין, הפרימה-באלרינה של להקת הסולרס וולס בלונדון, הועלה שוב עם תשואותיו הסוערות של הקהל, שחלק בדרך זו את המחמאה הנכספת ביותר לרק-דנית. מרגוט פונטיין קידה פעמים אחדות, קבלה בחיוך את זרי הפרחים שהועלו לה על הבמה.

אל מאחורי הקלעים נדחקה, כשהיא נעזרת במרפקיה, נערה נמוכת קומה ושחורת שער, שנמצאה באביב ה'18 לחייה. "מיס פונטיין, האוכל לקבל אוטוגרף?" שאלה ביראת כבוד. מיס פונטיין התכוננה בשאלת, הייתה חיוך חביב, אמרה: "את חדאי רקדנית".

היתה זו אחת החזיות הנעימות ביותר שעברו על זורה גילבר (שער העולם הזה 654) התל-אביבית, אחייניתה וחיבתה של מיא ארבוטובה. זורה משתלמת בבאלט אצל אחת הגדולות במורות המחול הקלאסי, מריה רמברט. מאז בואה ללונדון, לפני חודשים אחדים, היתה זורה שחורת העין, בעלת הגוף החטוב להפליא וצוואר הברבורי, לאחת מתלמידותיה האהובות ביותר של מדם רמברט.

...זורה גילבר ונעמי בן-ארי (אף היא תלמידתה של ארבוטובה), מצליחות מאוד... בעיקר זורה, אותה אומנת להפליא... היא יפה מאד — תהיה רקדנית טובה". כתבה רמברט למיא ארבוטובה, באלרינה בעבר, בע"ל אולפן לבאבילס קלאסי מה 10 שנים.

לריקוד אציה, מזחמה קשה. אני מטפחת עכשיו מחזור שני של רקדנים, אמרה מיא, גבוהה הקומה וחלקת התיסרוקת. "וכשהם גומרים, אין להם מה לעשות כאן בארץ. עדיין לא למדו להעריך ולאהוב את הבאלט הקלאסי. אין כמעט כל אפשרות לרקדן או רקדנית להופיע בארץ, בגלל העדר במות מתאימות ולהקות מקצועיות, פרט, אולי, לאופרה וכעת גם דור-הימי".

לדבריה, היה המצב גרוע הרבה יותר, השתפר מעט עם בואם של סרטים הוליוודיים רבים על באלט ובאלרינות. היא לחי מה קשות להחזיר את הריקוד האציל לרגלי בנות הארץ, תננה הופעות מספר עם להקתה, ללא כל תמיכה כספית או מוסרית, הוכרחה לשלם להבימה 600 ל"ל לערב עבור האולם. ילדים מוכשרים, אך דלי אמצעים שלא יכלו לשלם את שכר הלימוד, קיבלו אצלה סטיי-נדיות. "אם אדרוש שכר לימוד גבוה", התבטאה, "לא יהיו לי הרבה תלמידים".

רקדנית זורה גילבר

"אין להם מה לעשות בארץ..."

ראלית הקטנה, שתמונתה עשתה עליה רושם. **קצת קלאסי, קצת מודרני.** קרובה יותר אל גיון קראפורד נמצאת בת דודתה של זורה, ברוריה אביעור, המשתלמת ב"קולג' הידוע לאמנות ג'וליארד בניו-יורק. ברוריה, חומר השער והשובבה, היא הניגוד הגמור לזורה, אתה החלה את לימודי הבא"ל אצל דודתן לפני 10 שנים. "זורה כאילו נולדה בשביל הבאלט הקלאסי, היא עדינה ולירית, ברוריה, לעומת זאת, היא עזיזה ושובבה, כמו נע"ה, אומר עליהן דודן, הומר יוסף גולנד, בעלה של ארבוטובה.

בעוד שזורה רואה את ייעודה רק בבאלט הקלאסי, מתענינת ברוריה, בת גילה, גם במחול המודרני, בכוריאוגרפיה ובציור. היא שואפת להיות גם מבקרת תיאטרלית של הבאלט, נמנית על הטובות שבחניכי הקולג', המתכונן להעניק לה סטיפנדיה. כשאנה רור קדח, היא לומדת גם ספרות ומוסיקה. "התינוק הקלאסי שקיבלתי אצלך", כתבה לדודתה "הוא בסיס מצויין גם לריקוד המודרני".

פולי ברנר ווארסון וזלם. למשה לזורה, יליד טבריה, בן להורים מסוגים, לא היתה דודה רקדנית. הוא היה פרא קטן כאשר הובא אל ארבוטובה, לאחר ששמעה מפי החשמלאי שלה: "בשכונת מחלול יש ילד אחד שרוקד לפני האוסטרלים ופשוט משגע אותם". אחרי שביקשה ראותו, בא משה השחרחר בן ה'12 אל ארבוטובה, ביקש להיות נוכח בשיעור אחת. הוא נשאר חמש שעות, עקב אחרי כל תנועה בעיניו הגדולות והשחורות. מאותו יום נעשה חניך בלהקה, הפך להיות הרקדן הטוב ביותר בה, ובן כשנסעו לפני שנה גולנד ואשתו לפריז, סידרו למשה הופעת ריקוד בקברט חביב, כדי שיוכל להרוויח בדרך זו את שכר לי-מודיו. אחרי הופעות אחדות זכה משה בן ה'22 להצלחה בין באי המועדון. אחד מהם הציע לו עבודה בפולי ברנר. משה כמעט חתם, דחה את החלטתו לימים מספר. יום אחד נודע לו כי אמרגן שהיה עסוק בחי-פוש רקדן ללהקת רולאן פטי, עומד לבוא להצגתו. האמרגן בא, ראה והזמין את משה אל פטי.

לאושר גדול מזה לא יכול היה לקות. להקתו של פטי נחשבת כאחת הגדולות בעולם, הופיעה גם בין השאר בסרטים מספר, שהאחרון בהם היה הנס כריסטיאן אנדרסן. הוא רקד לפני המאסטר, ששאל אותו: "אצל איזה מורים למדת?" משה השיב: "היתה לי מורה טובה", פסק פטי, התחמי. כעבור שלושה ימים כבר הופיע על הבמה. משה, הכותב למורתו ולבעלה, אליהם הוא קשור מאוד, מכתבים המשתרעים על 10 עמודים והמתארים את מעשיו, את האנשים שפגש ואת תוכניותיו, סיפר על פגישה שהיתה בינו ובין הכוכב הבמאי אורסון וולס. המביים עתה באלט בו יופיע גם משה. "כששמע שאני מישראל, התחיל להתעניין בי", כתב. הלהקה תערוך סיבובים בעולם, תופיע בצפון-אפריקה, ארצות סקנדינביה ואמריקה, שם תופיע בסרט הוליבוודי. משה נימנה על הקבוצה שתשתתף בסרט.

לרקדן באלט קל הרבה יותר מאשר לרק-דנית, כי רקדנים-גברים הם מעטים, בעוד שהמחול הלבן שוקק נערות, עבורן רצופה הדרך לתהילה גלויות לבושות. מלמלה-לבנה, אבל אין דבר, אני סומכת עליהן, אמרה המורה על תלמידותיה.

רקדנית ברוריה אביעור

...גלויות במלמלה לבנה...

רקדנים גילבר וזורה

הדרך לתהילה רצופה...